

COLUMN – Zaterdag Live 29 juni 2018 - Columnist: Peter Drijver

Langer thuis wonen

Wanneer er maatschappelijk voordelen worden gezien in het langer thuis wonen voor ouderen en hulpbehoevenden, dan is er de vraag in hoeverre de maatschappij daaraan een bijdrage kan en wil geven. Startpunt is natuurlijk wat we afgelopen jaren redelijk en billijk vinden wat betaald wordt door de bewoner zelf (bij zijn/haar verzekering), door de huiseigenaar en waar draagt de overheid aan bij. En we snappen dat in deze tijd van participeren, broek ophouden en de-overheid-is-geen-geluksfabriek eerst de bewoners zelf aan de beurt zijn om die aanpassingen te financieren.

Die maatschappelijke voordelen zijn betrekkelijk. Verzorging aan huis bleek in de binnenstad best lastig toen mijn vader meer last kreeg van Alzheimer. Toen hij naar een verzorgingshuis moest bleek er in de binnenstad niet één te zijn. Mijn moeder bleef achter en kwijnde weg in haar flatje. Maar ze bloeide op toen ze verhuisde naar een flat met leeftijdgenoten, wat georganiseerde zorg en gemeenschappelijke activiteiten. Langer thuis wonen is voor alleenstaanden niet altijd makkelijk.

Het probleem lijkt me dus niet alleen te liggen in wie de kosten draagt voor een veilige badkamer, een traplift of een ringleiding in de woonkamer. Was het maar zo simpel.

Die roep om langer thuis te blijven wonen is dat we langer vitale ouderen zijn en dat we op ons 70e levensjaar er nog niet over prakkezeren om ons vrijwillig te laten verzorgen door Tafeltje Dekje of Apetito. Ben je gek. Meer eerlijk gezegd stellen we die beslissing altijd net te lang voor ons uit.

Omgekeerd moeten verhuurders en dus corporaties zich veel bewuster zijn van hun mogelijkheden het woningbezit zo aan te passen, dat gemeenschappelijkheid in zorg en activiteiten een bindende woonomgeving oplevert. Woongroepen door ouderen, begeleid wonen en georganiseerde buurtzorg moet een integraal onderdeel worden van de vrije markt –huur en koop– en van de schaarse markt aan sociale huur woningen.

Ons architectenbureau ontwierp een complex dure woningen aan de vestingwal van Gorinchem waar je zeer intensieve hulp aan huis kan krijgen en waar plattegrond en badkamer klaar is om uitgerust te worden met brancards en til-liftjes. Maar dat is alleen voor mensen weggelegd ,die een kapitaal huis achterlaten. In Gouderak ontwierpen we een woongroep voor 18 dementerende ouderen die samenwonen in een groot huis, begeleid door een inwonend stel. Een kleinschalige oplossing met vaste mensen, een eigen omgeving, individuele kamers, een gemeenschappelijke tuin en woon- en eetruimtes. Een woonvorm die drijft op persoonsgebonden budget en een verlichte sociale verhuurder.

Er zijn hier en daar dus woonvormen, die een aantrekkelijk en robuuste omgeving lijken waarin zorg op maat geleverd kan worden terwijl vereenzaming gemakkelijker vermeden kan worden. Woonvormen die kunnen maar niet hoéven: maar dan moeten ze wél aangeboden worden.

En de kosten van een traplift?

Toen onze burens naast ons kwamen wonen in een oud huis zat er een bijna nieuwe traplift in. Betaald door de gemeente. Na eindeloos bellen hadden ze iemand aan de lijn: of de gemeente hem alstublieft weer wilde ophalen voor een volgende bewoner. Nee hoor, die kon wel naar de oud ijzerhandel was het laconieke antwoord.

Het beweegt wat we redelijk en billijk vinden dat de bewoner zelf betaalt, wat door diens verzekering, wat betaald wordt door de huiseigenaar en wat betaald wordt door de overheid. Het is de overheid die daarin een maatschappelijk debat moet voeren en met verzekeraars en gemeentelijk WMO geld een sluitend arrangement moet opstellen.

Voor ons, de burgers.